

DĂNULEȚIU CONSTANTIN-PAVEL

Clasa a XI-a

Liceul Teoretic Gătaia, jud. Timiș

Prof. Perți Elena-Mădălina

Sunet diform

Au început să bată clopotele
și mi-am ridicat privirea,
stropi de ploaie îmi înecau
strigătul...

Eram al lumii...
al lumii tot...
Căzut-am în genunchi,
am prins cu mâinile pământul
să îmi simt carnea,
să urlu...
Reflexii în oglinzi din noapte,
totul
mi te arăta pe tine...

Te vedeam în fiecare umbră
în fiecare lacrimă a cerului...
Și am oprit timpul,
am pus mâna între noi,
am rupt cerul de pământ,
și nu mai văd,
căci
au început să bată clopotele...

Șoapte

E târziu și frig în casă...
Fruntea-ți încrêțită; cute adânci
ca universul să-ți explice
că
trăiește prin tine.
Degetele amorțite, zvâcnirea tâmpelor
și țiuitul din urechi...
E straniu...
Straniu cum semnele degenerării
îți șoptesc cât de viu ești.

Nu știi dacă până dimineață aștepti...
Ești un copil și
n-ai putea...

Și ce mă fac?
Ce mă fac dacă
nu m-a învățat nimeni să simt?

Așezat în capul oaselor
lumina lunii îți netezește pleoapele
în căutarea ochilor tăi.
Îți e cunoscut drumul, același de fiecare
dată,
de la punerea palmelor peste ei
până la frecarea oboselii orelor târzii...

E ceva în seara asta...
Zgomot...
Întorci urechea stângă
pui un deget pe cealaltă și ascuți
cum amorțeala îți trăiește în tot corpul și...
Ieși afară.
Îngâni stelele cu privirea
îți pui palmele peste ochi
și
freci oboseala orelor târzii...
Pui câte un deget pe fiecare astru
ridici fruntea,
și ele...
Se sting.

Te-ai trezit.
Ești încă un copil ce n-ar putea...
Ridici capul, înghiți în sec
și te așezi tăcut la loc...
Nu știi dacă până dimineață aștepti
dar
ce-i drept
era puțin târziu și
frig în casă.

DĂNULEȚIU CONSTANTIN-PAVEL

Clasa a XI-a

Liceul Teoretic Gătaia, jud. Timiș

Prof. Perți Elena-Mădălina

Începuturi

Și când viața însăși a privit omul în ochi
s-a înecat în întuneric,
în negura culorii și adâncimii ființei...
Era târziu...
Căci moartea era stăpâna omului
iar
viața însăși era mult prea anostă
pentru ca moartea să-i mai ofere ceva.

Într-un dans timpuriu
își urmau pașii și așteptau...
Și ca pânza de păianjen
au țesut din oameni infinit,
și dansau
și tot dansau...

Festivalul de poezie "Gellu Naum" 2020

DĂNULEȚIU CONSTANTIN-PAVEL

Clasa a XI-a

Liceul Teoretic Gătaia, jud. Timiș

Prof. Perți Elena-Mădălina

Blestem

Pe când seara mă așez
în patul meu fără miros...
Așteaptă-mă puțin pe trepte...

Îmi voi închide pleoapa
și
am să aștept,
să nu te mai privesc tremurând
nostalgic...

Și când ochii-mi sunt prea grei
Voi începe a-ți șopti
Freamăte din stele reci.
Tu să le ascuți pe toate
să-mi iei mâna,
să-mi răspunzi
dacă printre ele vorbe
am simțit și am luat foc...

Să mă lași atunci să ard
ca mai apoi,
din a șoaptelor cenușă
și al frunții aer rece
mă voi ridica din nou.

Oare m-ai uitat?
Deschid ușa și lovesc
în pereți care îmi spun
că mă așteptai pe mine.
Te aștept căzând pe trepte,
una,
și încă una,
până când voi da de tine
și-ale tale cărămizi...

Alerg

A început a-mi arde sângele în vene
Când te-am privit pentru prima oară
Când ți-am zărit pieptul tău murdar
Și buzele uscate...
Am alergat până în capătul holului
Mă așteptai cu brațele deschise și strigai
Țipai cât te țineau plămâni
Dar eu nu te auzeam...
Ce spuneai? Mă tot întreb.
Și parcă fug de ore în șir
Ziduri mi se tot ridică în cale
Dar te văd, te văd cu ochii mei
Și nu mă mint - îmi spun
Nu mă mint...
Văslesc ca pe o mare tulburată
Vapoare, bărci de pescuit
Toate mi se pun în cale
Dar ochii mei te văd, îmi strig
Dar ochii mei te văd!
Ești tot acolo
Te ajung, mă apropii tot mai mult
Carnea mea se topește și se îneacă
În fiecare eu pe care l-am lăsat pe drum
În fiecare eu care te vedea
Cu ochii lui...

Suntem față în față, te privesc pe tine
Sau mă uit în oglindă?
Am întins un deget și l-ai întins și tu
Cum se face că nu mai alerg către nimeni?
Te-am luat în brațe
M-am întors către sticla din fața mea
Mâinile mele erau la spate, în jurul meu.
Mă uit la grimasele de pe chipul meu
Către cine alergam?
Am început să strâng din brațe
Tare, cât puteam de tare
Să nu te pierd? Să nu mă pierd.
Ce arsuri străbat acum
Toată pielea și-ale mele vene
Lasă doar cenușă în jur
E fum, fum înecăcios
Nu mai văd nimic în jur
Parcă dorm în ape adânci.
Mă arunc, mă lovesc cu pieptul de pământ
Și se sting venele mele
Tâmpile se răcoresc
Este sticlă peste tot
Nu știu cu ce văd acum
Dar pot să văd un singur lucru
Pieptul meu tot mai murdar...